



Иван Вазов

Русия!

I

Бях – малък аз, но още помня:  
във стаята ни бедна, скромна  
висеше образ завехтел  
до божата света икона.  
Над него имаше корона,  
под него пък – двуглав орел<sup>1</sup>.  
И често майка ми тогази  
ме вдигаше да видя ази  
отблизо тоз лик свят и стар  
и нежно думаше ми: „Чадо,  
целуни тоя хубав дядо,  
целуни *българския* цар!“  
И оттогаз го аз обикнах.  
Кога на възраст попристигнах,  
от моя тейко аз узнах,  
че руский цар родей се с нази,  
че турците той гони, мрази,  
че той ще ни спаси от тях.  
Кога ни псуваше тиранът,  
„*Московци!*“ – викаше ни с гняв.  
Разбрах, че тейко беше прав.  
И вярвах, че да ни отбранят,  
ще хвъркнат бърже къмто нас,  
все колчем плачехме със глас.

II

И тъй отрано с таз идея,  
с таз вяра хванах да живея.  
И чакам аз, за мъст готов,  
и целият народ ми чака,  
кога в теглото и във мрака  
да чуем руский силен зов.

И чакаме... тъй както роба  
на мъка си последний час,  
тъй както Лазар чака в гроба  
да чуй гласа на своя спас!

Навред, де чуват се въздишки,  
де сълзи ронят се вдовишки,  
де тежки железа дрънчат  
и дето кървите течат,  
и дето има мъченици,  
и обезчестени девици,  
и бедни, голи сироти,  
и окървавени бащи,  
и черкви, села развалени,  
и пълни с кокали полени –  
при Тунджа, Тимок и при Вит;  
вред, дето робът жаловит  
към север горестно поглежда,  
вред, дето грей една надежда,  
вред, дето пълно е с тъга,  
навред, по всички България,  
една се дума чуй сега,  
един стон, един глас: *Русия!*

### III

Русия! Колко ни плени  
туй име свято, родно, мило!  
То в мрака бива нам светило,  
надежда – в нашите злини!

То спомня ни, че ний кога сме  
забравени от целий свет,  
любов, що никога не гасне,  
за нази бди с най-сладък свет.

Русия! Таз земя велика  
по шир, по брой, по сила! Тя  
с небето има си прилика  
и само с руската душа!

Там, там молбите ни се чуват  
и в днешния печален час  
сърца все братски се вълнуват  
осемдесет милиона с нас!

#### IV

О, скоро нам ще се протегне  
могъща, силна, братска длан  
и кръв поганска пак ще текне,  
и пак ще гръмне стар Балкан!  
Че царят волята си ясно  
яви в свещената Москва  
и през уста му едногласно  
Русия цяла хортува:  
„Решил съм, каже, да избавя  
от робство братята ни днес.  
Това дългът ми повелява,  
това го иска руска чест.  
Ще гледам с мирен начин ази  
да стигна таз свещена цел,  
но не сполуча ли – тогази  
ще вдигна руският орел.  
В такъва случай се надея,  
че всяк от вас ще бъде пръв  
за таз великата идея  
да жертвува имот и кръв!“  
И от далечната Камчатка,  
дори до финските моря  
една светкавица засвятка,  
един разчу се вик: „Ура!“

#### V

О, здравствуй ти, Русийо мощна,  
света трепна от твоя глас,  
скокни, царице полунощна,  
зовем те ний, ела при нас!  
България сега те вика.  
Часът настана: твой завет  
и твойта мисия велика  
да ги изпълниш в тоя свет!

Затуй си ти прочута, славна  
и друга нямаш с тебе равна;  
затуй обхващаш полусвет –  
царства, народи, океани –

и нямаш изглед, край и чет;  
затуй те бог до днес отбрани  
от толкова беди, душмани;  
затуй можа да съкрушиш  
Мамая-хан и Бонапарта,  
затуй врага си ти страшиш,  
кога те гледа и на карта,  
затуй зовеш се ти Света,  
затуй те любим кат баща  
и чакаме като Месия:  
Затуй си ти Русия!

22 ноември 1876

**КРАЙ**

Източник: Словото  
Набиране: Надежда Владимирова и Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4361>]